

Ти шествуваше властна, строга
По своя път богоизбранъ,
Но тукъ, въ сърцето си, до Бога,
Азъ пазя твоя талисманъ.

Изъ него свѣтла обичъ блика,
Ззено свещено между насъ:
Безъ мене ти си пакъ велика,
Ала безъ тебъ — какво съмъ азъ?

Нему посветявамъ БЪЛГАРСКИ БАЛАДИ.

София, октомври 1920.

ТЕОДОРЪ ТРАЯНОВЪ

P. S. „Родния лѣсъ“, „Тайната на Струма“, „Смъртъ въ равнинѣ“, „Послѣдни слова“ и „Българска пѣсенъ“ сж писани прѣзъ есеньта на 1913. Останалитѣ балади и заклинания — слѣдъ катастрофата прѣзъ 1918. — Мигологическия Велесъ — старославянски богъ на горитѣ и полята — подхожда на старогръцкия Панъ.